

Πόση δημοκρατία αντέχουμε;

Άρθρο του **Χρήστου Γιανναρά**

Η λογική λέει ότι ένας πρωθυπουργός στην Ελλάδα μπορεί να αλλάξει τα πάντα, να κατεβάσει τα αστέρια στη γη – είναι απόλυτος, ανεξέλεγκτος μονάρχης. Η εμπειρία λέει ότι ένας πρωθυπουργός στην Ελλάδα, ο ικανότερος, ο «καθαρότερος», ο πιο επιδέξιος και χαρισματικός, δεν μπορεί, αν και απόλυτος, ανεξέλεγκτος μονάρχης, να αλλάξει τίποτα. Ούτε τον κλητήρα που του ανοίγει κάθε πρωί την πόρτα στο ασανσέρ.

Που να πάρει η ευχή, ένας ηλικιωμένος Έλληνας έχει γνωρίσει (άθελά του, αλλά «στο πετσί» του) απειράριθμους πρωθυπουργούς. Τους έχει γνωρίσει πιο καλά από όσο γνωρίζει τον πατέρα του και τη μάνα του.

Δεν είδε ποτέ τους πρωθυπουργούς με τα νυχτικά ή τις πιτζάμες. Αλλά τα νυχτικά και οι πιτζάμες δεν χαρίζουν γνώση του χαρακτήρα, της ευφυΐας ή της μικρόνοιας, της οξυδέρκειας ή της μυωπίας, της γενναιότητας ή της θρασυδειλίας.

Πάντοτε, όσο πίσω φτάνει η μνήμη, η υποτέλεια στη Δύση ήταν αυτονόητη, συμφιλιωμένοι οι Νεοέλληνες με την εξάρτηση, με το «ανήκομεν». Με ποιες πρακτικές, ποια δολώματα, ποια αδιαφανή κανάλια, γίνονταν οι ελλαδικές κυβερνήσεις υποχείρια ξένων κέντρων, που αποφάσιζαν για το παρόν και το μέλλον των Ελλήνων;

Χρήστος Γιανναράς

Από τότε, ο ελλαδίτης πολιτευτής άρχισε να θεωρεί αυτονόητο να είναι μαριονέτα, να προσαρμόζεται στα θελήματα Πρεσβειών, από τότε έπαψε να υπάρχει ενοχή για την υποτέλεια;

Σίγουρα, η μετάπλαση – μεταστοιχείωση του Ελληνισμού, από πανανθρώπινη πρόταση τρόπου του βίου (πολιτισμού) σε ορθολογική (χρηστική) οργάνωση «έθνους-κράτους», ήταν γεγονός μοναδικό, δίχως προηγούμενο στην Ιστορία. Ήταν ένας απρόσμενος θρίαμβος του συμπλεγματού, μανιασμένου αντιπάλου της ελληνικής «οικουμένης»: της Δύσης του Καρλομάγνου και των διαδόχων του.

Το απελευθερωμένο από τους Τούρκους (με πολύ αίμα) ελάχιστο κομμάτι γης και θάλασσας, πριν διακόσια χρόνια, παγιδεύτηκε, από καταβολής του, στην ολοκληρωτική εξάρτηση και ταπεινωτική

πειθάρχηση στους κυρίως αντιπάλους του Ελληνισμού (ασύγκριτα εμπαιθέστερους των Τούρκων) Δυτικοευρωπαίους.

Διακόσια χρόνια μετά, και αφού εξασφάλισε η Δύση τη γενοκτονία του μικρασιατικού, ποντιακού και θρακικού Ελληνισμού, ίσως είναι ευκολότερο να ερευνήσουν οι μελετητές πώς, παράλληλα με τους κατευθυνόμενους εμφυλίου και τις αποτελεσματικότερες τουρκικές σφαγές, λειτουργούσε και η αλίευση ελλαδικών πολιτικών ως ευρωπαίων πρακτόρων.

Προέκυψε ένας, περίπου, καινούργιος ανθρωπολογικός τύπος, που επιβιώνει ως σήμερα και που διεκπεραιώνει εντολές, θελήματα και επιθυμίες της ηγεσίας δυτικο-ευρωπαϊκών κρατών, πιστεύοντας ότι όχι απλώς δεν προδίδει, αλλά ωφελεί την πατρίδα του. Το πώς χάθηκε οριστικά για τον Ελληνισμό ο τόπος – τρόπος του πολιτισμού του (Μικρασία, Πόντος, Θράκη) ήταν το δυναμικό αποκύημα της πειθήνιας υποταγής στην αγγλοφιλία – γαλλοφιλία – γερμανοφιλία: περιώνυμων Ελλήνων πολιτικών ανδρών.

Είναι περισσότερο από φανερό ότι η συντελεσμένη πια και παγιωμένη, αυτονόητη για τους πολλούς μεταλλαγή της ταυτότητας των Ελλήνων δεν αναχαιτίζεται ούτε, βέβαια, «βελτιώνεται» η ιστορικά δεδομένη αλλοτρίωση με υπουργικές αποφάσεις που αντιπαλεύουν περιπτωσιολογία.

Εχει οριστικά χαθεί, μέσα σε σαράντα μόλις χρόνια (Βερυβάκης, 1981) η συνέχεια της γλώσσας (εφοδιασμένος σήμερα ο Ελλαδίτης με πτυχίο και μεταπτυχιακά, ακούει τον στίχο «τη Υπερμάχω Στρατηγώ τα νικητήρια» και δεν «πιάνει νόημα», ενώ ο αγράμματος προπάππος του ριγούσε).

Ακούει ο σημερινός για άμεση δημοκρατία «αυτοδιαχειριζόμενων κοινοτήτων» και ανακαλεί προσλαμβάνουσες γελοιωδών συνελεύσεων πολυκατοικίας!

Ασφαλώς και υπάρχει ακόμα μια ελάχιστη μερίδα Ελλήνων, ασήμαντη περιθωριακή μειονότητα, που συντηρεί (με τεχνητή αναπνοή) τη βιβλιαγορά, ντρέπεται με οδύνη για την κυρίαρχη παντού φτήνια και χυδαιότητα, κυρίως για το διανοητικό και ηθικό επίπεδο πολιτικών και δημοσιογράφων.

Αηδιάζει και φρίττει με την καφρίλα ιδιωτικών καναλιών. Νιώθουμε παραδομένη την άλλοτε ελληνική κοινωνία σε συνθήκες έσχατης παρακμής. Υπάρχει αυτή η ελάχιστη κοινωνική ομάδα, περιθωριακή, ανίκανη να επαναστατήσει. Και ελαττώνεται ραγδαία. Στον κοινωνικό στίβο λογαριάζεται ανύπαρκτη, πεθαμένη.

Αν υπήρχε μια σπίθα ζωής, θα είχε τολμηθεί τουλάχιστον ένα «επιστημονικό» (αποκλειστικά) συνέδριο. Με μία και μόνο θεματική: Περιπτώσεις κατάφωρης κατάλυσης της δημοκρατίας από την κομματοκρατία, ποιος θα τις αντιπαλέψει;

Ποιος θα κρίνει αν μια στρατιωτική αυθαιρεσία καταλύει τη δημοκρατία ή αποκαθιστά τη δημοκρατία; Είναι «δημοκρατία» το καθεστώς, όπου ο κομματάρχης πρωθυπουργός «διορίζει» (μόνος και αυθαίρετα) τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, τον Πρόεδρο της Βουλής, τους Προέδρους των Ανώτατων Δικαστηρίων, την Ηγεσία των Ενόπλων Δυνάμεων;

Πώς μπορεί να ελεγχθεί, σε μια «τύποις» δημοκρατία, ο ρόλος ξένων πρεσβειών στην ανάδειξη πρωθυπουργού και υπουργών της χώρας;

Η παρακμή κρίνεται από το πόση αλήθεια και πόση δημοκρατία αντέχουμε.

13.06.2021

Πηγή: [Η Καθημερινή](#)

